

државномъ правленію и са свакимъ видомъ грађанскогъ живота задовольна є, права и законе странни народа невређа, у кратко са свакимъ Господаромъ на миру, а са сусѣдомъ у пријатељству живи, она є као тиха и незлобна овчица, која истина великомъ єдномъ стаду принадежи али на својој особитој ливади пасе. Држава є друштво више земаља и различни народа подъ єднимъ свеобштимъ началствомъ, когъ є цѣль: обрана, правда и поспѣшествованѣ просвѣћенія нѣму повѣренни народа. При књижевној узаймности не ђемо имати нужду желити или Богъ самъ зна какове планове и предложенія чинити, као што нѣмачки списатељ Ант. Линхардъ у својој исторіи Крањске, Любляна 1719 год. свезъ II. у предговору стр. 2. чини, кои вели: „да су између остали народа Аустрійске монархије Славјани числомъ и силомъ најпретежнији, да бы, кадъ бы у политики употребително было, сумму саєдинѣни сила, на којима величество ове државе почива, са највеће єдноплемене силе узимајући, Аустрија исто тако као и Русија Славянскомъ државомъ назвати се морала. Алъ ми ђе мо се већма задовольити съ племенитосмѣрнимъ изясненѣмъ славянскогъ нашегъ списатеља Б. Копитара, који у својој Грамматици стр. 19 вели: „Нѣг. Величество Царъ Францъ I. благоизволио є по штедрости својој Францишкану О. Штулиу сва нужна средства подати, да бы само предузети